

Arrest

nr. 114 622 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 11 oktober 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 25 oktober 2013 om 10u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, verklaart afkomstig te zijn uit de stad Kandahar van de gelijknamige provincie. U bent gehuwd en heeft 4 kinderen. U had een schoenwinkel in een markt van Kandahar waarmee u uzelf en uw gezin kon onderhouden. Uw problemen in Afghanistan begonnen toen uw broer, die bij de Afghaanse inlichtingendienst (KHAD) werkt, werd vermoord door de taliban. Na zijn dood ging u naar de werkgever van uw broer om de uitkering in ontvangst te nemen die aan de familie wordt gegeven na de dood van een werknemer. De taliban kwam

hierachter en beschuldigde u vervolgens van spionage. Zij ontvoerden u en hielden u 20 dagen vast. Tijdens die twintig dagen bedreigden zij u eerst met de dood en nadien vroegen zij u om een collega van uw vermoorde broer, een zekere R.(...) P.(...), naar hen toe te brengen. Dit zou u moeten doen door hem naar een plaats van de stad Kandahar te lokken waar zich geen overheidsdiensten bevinden. U accepteerde dit voorstel, waarop zij u lieten gaan. U regelde meteen uw vlucht uit Afghanistan. In april 2012 vluchtte u uit Afghanistan weg. Op 27 juni 2012 komt u in België aan, waar u op 28 juni 2012 een asielaanvraag indient. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor, 6 foto's van u en uw familie, een kopie van het belastingsboekje van uw schoenwinkel, een dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarmee deze documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst wegens problemen met de taliban. Die kwamen er nadat zij u viseerden na de dood van uw broer, een lid van de Afghaanse inlichtingendienst. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw vluchtmotieven.

Vooreerst legt u gebrekkige verklaringen af over het werk van uw broer bij de Afghaanse inlichtingendienst. Zo weet op geen enkele manier te vertellen wat uw broer deed bij de inlichtingendienst terwijl u er meerdere malen werd naar gevraagd (CGVS, p. 11, p. 13 en p. 14). U weet evenmin zijn functietitel te geven (CGVS, p. 11). Later gevraagd naar de rangorde van uw broer kunt u alleen zeggen dat hij geen hoge functie bekleedde. Meer weet u niet over het niveau waarop hij te werk gesteld was (CGVS, p. 13). Dit gebrek aan kennis over het werk van uw broer is niet aannemelijk gezien u zelf verklaart dat uw broer reeds een 20-tal jaar bij deze dienst werkte, u een heel goede relatie met hem onderhield en u hem soms zelfs hielp bij zijn werkzaamheden (CGVS, p. 11).

Bovendien gebruikt u wel steeds het letterwoord KHAD, wanneer u verwijst naar het werk van uw broer maar weet u niet waarvoor het staat (CGVS, p. 13). De afkorting staat voor Khadimat-e Atal'at-e Dowlati (Dari voor Staatsinlichtingendienst) zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat is toegevoegd aan uw dossier. Voorts kent u ook de naam van de baas van de KHAD in Kandahar niet (CGVS, p. 21). Dat u niet weet waar KHAD voor staat noch wie de huidige baas is in Kandahar voor deze dienst, terwijl uw broer er 20 jaar lang voor werkte doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Niet alleen blijft u in gebreke wanneer u wordt gevraagd naar de job van uw broer, u kunt evenmin over de problemen van uw broer en zijn daaropvolgende dood uitweiden. Zo kunt u niet zeggen wanneer uw broer problemen kreeg met de taliban (CGVS, p. 15) noch wat de aanleiding hiertoe was (CGVS, p. 15 en p. 16). U kunt ook niet zeggen waarom ze uw broer hebben vermoord (CGVS, p. 16). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom hij uitgerekend op dat moment, dit is na 20 jaar werkzaamheden voor de inlichtingendienst, achterna gezeten werd door de taliban, heeft u ook geen antwoord (CGVS, p. 22). Dat u volledig in het duister tast wat betreft de problemen van uw broer met de taliban is allerminst acceptabel. Verwacht mag worden dat u meer weet van eventuele gebeurtenissen of problemen die ertoe geleid hebben dat hij werd vermoord. Dat u hier echter helemaal niets over weet te vertellen is onwaarschijnlijk.

In navolging van uw ongeloofwaardige verklaringen over uw broer en zijn problemen met de taliban kunt u ook niet aannemelijk vertellen over de problemen die u zou gehad hebben met hen. Zij beschuldigden u van spionage nadat u een financiële uitkering ging halen bij de ex-werkgever van uw broer, maar waarom zij u precies van spionage beschuldigden blijft onduidelijk. U kunt in die context enkel zeggen dat uw consultatie bij de Afghaanse inlichtingsdiensten en het bezoek van een paar ex-collega's van uw broer aan uw schoenwinkel de redenen zijn. Meer concrete redenen kunt u niet geven (CGVS, p. 16 en p. 17). Dat de taliban u enkel op basis daarvan zou beschuldigen van spionage is weinig overtuigend. Later zou de taliban u 20 dagen lang hebben vastgehouden. Zij dreigden ermee u te vermoorden indien u niet ophield met spioneren (CGVS, p. 20). Ze kwamen met de eis om een zekere R.(...) P.(...) uit te leveren aan hen, een ex-collega van uw broer. Dat de taliban u 20 dagen lang ontvoert om u uiteindelijk vrij te laten met de vraag om deze persoon naar u toe te brengen is vreemd. Men mag verwachten dat de taliban op voorhand wist waarom zij u meenamen. Indien dit werkelijk was om u deze taak te geven is het bijzonder vreemd dat zij u daartoe 20 dagen lang vasthielden. Bovendien kent u R.(...) P.(...) amper. Zijn vrouw kwam schoenen bij u kopen en hij werkte ook bij KHAD (CGVS, p. 20) weet u te zeggen. Voor de rest weet u niet wat zijn job daar was (CGVS, p. 20) noch weet u hoeveel kinderen hij had (CGVS, p. 21). U weet ook niet hoe zijn vrouw heet. Dat u R.(...) P.(...) dus

zou moeten lokken en uitleveren aan de taliban, zonder dat er sprake is van een vertrouwensband van u met die persoon, is onaannemelijk.

Uit voorgaande elementen moet worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het cgvs ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Kandahar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich in Kabul kan vestigen om zich aan de onveilige situatie in de stad Kandahar te onttrekken. U bent een gezonde jongeman, u hebt scholing genoten (CGVS, p. 3-4) en geeft aan Pashtu te spreken, alsook een beetje Dari (CGVS, p. 5). U bouwde voor u zelf en uw 5-koppig gezin een comfortabel leven uit in Kandahar, met de inkomsten van uw schoenenwinkel. U zegt hierover dat uw leven goed was en dat u tussen de 17000 en 20000 Afghani per maand verdiende (CGVS, p. 4). Uw gezin verblijft nog in Kandahar en stelt het daar goed (CGVS, p. 5). Verder kon u ook de kosten van uw reis naar België zelf bekostigen en slaagde u erin om in minder dan drie maanden tijd de overtocht van Afghanistan naar België te maken (CGVS, p. 8). Dit wijst erop dat u over de nodige ondernemingszin en financiële middelen kan beschikken om een eventuele hervestiging de hoofdstad te realiseren. Voorgaande elementen wijzen erop dat u de mogelijkheden hebt om zich ergens anders in Afghanistan te vestigen, met name in Kabul.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan worden gesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan worden gesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het identiteitsbewijs, de 6 foto's van uw familie en het belastingboekje van uw schoenwinkel dat u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen aan deze conclusie niets veranderen. Zij zeggen namelijk iets over uw identiteit en uw leefsituatie in Afghanistan, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Wat betreft de dreigbrief van de taliban die u voorlegde, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. In Afghanistan en zelfs daarbuiten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker legt ter terechtzitting van 11 oktober 2013 een aanvullende nota neer met nieuwe elementen. Deze zaak wordt ter terechtzitting tegensprekelijk uitgesteld naar de zitting van 25 oktober 2013.

Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

2.3. De Raad stelt vast dat de aanvullende nota, behoudens een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 oktober 2013 geen nieuwe elementen bevat. Verzoekers grieven hierin uiteengezet en gericht tegen de bestreden beslissing en de aanvullende nota met recente analyse van de veiligheidssituatie in Kabul die door de verwerende partij op 7 oktober 2013 aan de Raad werd overgemaakt, worden dan ook uit de debatten geweerd.

2.4. Verzoeker legt ter terechtzitting van 25 oktober 2013 onder de vorm van een geïnventariseerde bundel stukken enkel een arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken van 17 juli 2013 neer hierbij stellend dat hij problemen had voorzien met betrekking tot zijn eerder neergelegde aanvullende nota. Verzoeker licht ter terechtzitting toe dat in desbetreffend arrest geoordeeld werd dat het verweer op de nota met opmerkingen, waarbij geciteerd wordt uit een arrest van de Raad geen nieuw middel of uitbreiding van het middel impliceert teneinde het weren uit de debatten van zijn grieven tegen de bestreden beslissing en aanvullende nota van de verwerende partij zoals omschreven in de aanvullende nota die hij eerder neerlegde, te vermijden. De Raad stelt vast dat het in deze een arrest betreft waarbij de nietigverklaring werd gevraagd van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot niet verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, terwijl het *in casu* gaat om een beoordeling van een asielaanvraag in een procedure waarbij de Raad over volle rechtsmacht beschikt en waarbij de bepalingen van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet in geval van neerlegging van een aanvullende nota met nieuwe elementen toepassing vinden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de Status van de Vluchtelingen en van de materiële motiveringsplicht aan. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker gebrekkige verklaringen heeft afgelegd over de tewerkstelling van zijn broer bij de Afghaanse inlichtingendienst. Volgens verzoeker is het niet verbazend dat hij weinig informatie heeft over de functie en de taken van zijn broer, gelet op de aard van diens tewerkstelling. Personen die voor de inlichtingendienst werken zijn gebonden door het beroepsgeheim. Verzoekers broer vertelde niet over zijn tewerkstelling. Volgens verzoeker doet het feit dat hij een goede relatie had met zijn broer geen afbreuk aan het feit dat zijn broer het beroepsgeheim moest respecteren. Verzoeker meent dat het te kort door de bocht is te verwachten dat hij meer over de tewerkstelling van zijn broer zou kunnen vertellen omdat hij zijn broer soms zou hebben geholpen bij zijn werkzaamheden. Verzoeker citeert zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers hulp bleef beperkt tot het melden van onwettig gedrag bij zijn broer, omdat hij er tegen gekant was. Verzoeker heeft nooit een bijdrage geleverd aan de onderzoeken die hierna volgden. Verzoeker meent dan ook dat er geen sprake is van hulp bij de werkzaamheden van zijn broer. Verzoeker had bovendien geen aandacht waarvoor KHAD stond, noch wie de baas was van de KHAD in Kandahar. Verzoeker was een eenvoudige handelaar en er werd in Afghanistan altijd gesproken van KHAD, de volledige term werd zelden gebruikt. Vandaar dat verzoeker de volledige naam niet kent. Dat verzoekers broer bij KHAD werkte, hoeft niet te betekenen dat hij de baas van de KHAD in Kandahar kent.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker te weinig informatie heeft over de problemen van zijn broer en zijn dood die erop volgde, stelt verzoeker dat de oorsprong van de problemen van zijn broer met de taliban waarschijnlijk bij diens tewerkstelling ligt. Verzoekers broer moest het beroepsgeheim respecteren, zodat het niet was toegelaten zijn problemen als gevolg van zijn tewerkstelling toe te lichten aan naaste familieleden. De reden van de moord op zijn broer is voor verzoeker nog altijd niet duidelijk. Verzoeker verwacht wel dat de KHAD dit zal uitzoeken, vermits de moord op zijn broer kadert in zijn tewerkstelling. Verzoeker heeft niet de hoedanigheid of de mogelijkheid om zelf op onderzoek uit te gaan, hij is schoenenhandelaar en kan de KHAD niet opdragen een onderzoek te voeren. Verzoeker heeft evenmin de mogelijkheid om meer over dit onderzoek te weten te komen, het onderzoek zal volgens verzoeker ook wel kaderen binnen de geheimhouding.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoeker zijn problemen met de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken verwijst verzoeker naar het feit dat hij niet precies weet waarom de taliban hem van spionage beschuldigt. Verzoeker benadrukt dat de taliban hem geen verklaring heeft gegeven voor de beschuldigingen van spionage aan zijn adres, verzoeker moet het dan ook doen met persoonlijke veronderstellingen. Verzoeker meent nog dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het vreemd is dat de taliban hem na 20 dagen vrijlaat met de vraag om een collega van verzoekers broer naar hen toe te brengen, louter subjectief is. Verzoeker vraagt zich bovendien af wat er vreemd is aan de door hem geschetste gang van zaken: verzoeker werd meegenomen door de taliban en bedreigd met de dood: aldus werd hij bang gemaakt. Volgens verzoeker leek de gang van zaken meer op een bewuste strategie van de taliban: dreigen met de dood en confronteren met vreselijke verhalen teneinde de wil tot het bieden van medewerking bij de ontvoerde persoon op te wekken. De strategie van de taliban heeft volgens verzoeker zijn vruchten afgeworpen. Na 20 dagen vasthouding wilde verzoeker zijn leven redden door hulp te bieden.

Verzoeker meent dat de onwetendheden in zijn hoofde aanvaardbaar zijn. Het relaas dat verzoeker naar voren brengt is aannemelijk. Verzoeker heeft coherente verklaringen afgelegd, er werd geen enkele tegenstrijdigheid weerhouden. Verzoeker meent dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties. De verklaringen van verzoeker zijn coherent, geloofwaardig en niet strijdig met algemeen gekende feiten. Verzoeker meent dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging voldoende aannemelijk heeft gemaakt, zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Volgens verzoeker motiveert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende waarom ze hem de subsidiaire beschermingsstatus weigert. In het kader van de motivering wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

geargumenteerd dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel dient te worden beoordeeld aangezien verzoeker er over een veilig onderkomen en verblijfsalternatief zou beschikken.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing geen twijfel is geuit dat hij afkomstig is van de stad Kandahar. Er kan evenmin getwijfeld worden aan het recente verblijf van verzoeker aldaar. Verzoeker heeft zijn hele leven in Kandahar gewoond. De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet volgens verzoeker in de toekomst kijken: dreigt verzoeker slachtoffer te worden van ernstige schade in Kandahar? De vraag is dan ook waar iemand in de toekomst naar toe kan of moet, niet waar iemand in het verleden heeft verbleven.

Verzoeker stelt voorts dat hij nooit eerder in Kaboel is geweest, er geen familie, vrienden of kennissen heeft en er dus geen sociaal netwerk heeft om er een leven te kunnen opbouwen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de elementen aangehaald in de bestreden beslissing niet aantoonde waarom deze elementen verzoeker zouden toelaten zich op een menswaardige wijze in Kaboel te kunnen vestigen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het feit negeert dat ontheemden die in Kaboel terechtkomen in uiterst mensonwaardige levensomstandigheden terechtkomen. Verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International en naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin de situatie van binnenlandse ontheemden in Kaboel wordt beschreven. Verzoeker merkt op dat een intern vluchtalternatief niet alleen veilig moet zijn, maar ook menswaardig.

Verzoeker is voorts van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag op zich losstaat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Er moet niet worden aangetoond dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar wel dat de situatie op verzoeker betrekking heeft. In elk individueel geval moet, volgens het UNHCR worden beoordeeld of van een vlucht- of vestigingsalternatief sprake is. Internationale bescherming zou dan ook niet onthouden mogen worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief. Verzoeker meent dat hij in een ontheemdenpositie zou terechtkomen, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen. Verzoeker meent dat hem op basis van zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van herkomst het subsidiaire beschermingsstatuut moet worden toegekend.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van

de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Gelet op verzoekers verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker nagenoeg onwetend is omtrent de activiteiten van zijn broer bij de inlichtingendienst. Zo weet hij op geen enkele manier te vertellen wat zijn broer juist deed bij de inlichtingendienst terwijl er meerdere malen naar werd gevraagd (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 13, 14). Verzoeker kon evenmin zijn functietitel geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Later gevraagd naar de rangorde van verzoekers broer kon hij slechts zeggen dat hij geen hoge functie bekleedde. Meer weet hij niet over het niveau waarop zijn broer tewerkgesteld was (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Dit gebrek aan kennis over het werk van zijn broer is niet aannemelijk gezien verzoeker zelf verklaarde dat zijn broer reeds een 20-tal jaar bij deze dienst werkte, hij een heel goede relatie met hem onderhield, hij hem soms zelfs hielp bij zijn werkzaamheden (stuk 4, gehoorverslag, p.11) en zelfs stelde dat hij de medewerkers, die hij overigens als vrienden van zijn broer bestempelt, van zijn broer kende (stuk 4, gehoorverslag, p. 11,16). Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker steeds het letterwoord KHAD gebruikt, wanneer hij verwijst naar het werk van zijn broer maar weet hij niet waarvoor het staat (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). De afkorting staat voor Khadimat-e Atal'at-e Dowlati (Dari voor Staatsinlichtingendienst) zo blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier. Dat verzoeker niet weet waar KHAD voor staat, terwijl zijn broer er 20 jaar lang voor werkte doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Gelet op het feit dat verzoekers broer 20 jaar voor de KHAD zou hebben gewerkt in Kandahar en dat verzoeker zelf ook in Kandahar woonde en werkte, kan worden verwacht dat verzoeker hiervan op de hoogte zou zijn, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

De bewering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat zijn broer bij de inlichtingendienst werkte en dat hij gebonden zou zijn geweest aan het beroepsgeheim, kan niet verhullen dat verzoekers kennis over het werk van zijn broer quasi nihil is. Zo wist verzoeker niet welke functietitel zijn broer had, wat diens rangorde was, noch kende hij iets over het niveau waarop zijn broer werkzaam was. Verzoeker kon enkel zeggen dat zijn broer geen hoge functie bekleedde. Dat verzoeker van dergelijke zaken niet op de hoogte was, terwijl zijn broer reeds een twintigtal jaar bij deze dienst werkte, verzoeker een goede relatie met zijn broer had en hem soms hielp bij de werkzaamheden is zeer merkwaardig en niet te vergoelijken door het beroepsgeheim waaraan zijn broer gebonden zou zijn geweest. Er kan overigens bezwaarlijk worden aangenomen dat de functietitel en rang die zijn broer zou hebben gehad, geheime informatie zou betreffen, die zijn broer niet aan verzoeker zou hebben mogen vertellen. Waar verzoeker stelt dat de hulp aan zijn broer beperkt bleef tot het melden van onwettige handelingen bij zijn broer, dient te worden opgemerkt dat, indien verzoeker het opportuun achtte dergelijke zaken aan zijn broer te melden, er kan worden verondersteld dat verzoeker er wel een idee van zou hebben dat zijn broer iets met deze informatie kon doen en dat hij in het licht hiervan er ook wel een idee van zou hebben welke functie zijn broer had.

De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens onwetend blijkt over de problemen van zijn broer en diens daaropvolgende dood. Zo kon verzoeker niet aangeven wanneer zijn broer problemen kreeg met de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p.15) noch wat de aanleiding hiertoe was (stuk 4, gehoorverslag, p. 15 16). Verzoeker wist evenmin waarom ze zijn broer hebben vermoord (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Wanneer verzoeker vervolgens gevraagd word waarom hij uitgerekend op dat moment, dit is na 20 jaar werkzaamheden voor de inlichtingendienst, achterna gezeten werd door de taliban, heeft verzoeker ook geen antwoord (stuk 4, gehoorverslag, p. 22). Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift opnieuw verschuilt achter het beroepsgeheim van zijn broer om te stellen dat hij niets zou moeten weten over de problemen die zijn broer zou hebben ondervonden met de taliban, meent de Raad dat een dergelijke argumentatie niet in het minst kan overtuigen. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij problemen zou hebben ondervonden met de taliban nadat zijn broer door hen zou zijn vermoord, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker zich over de problemen van zijn broer met de taliban zou hebben geïnformeerd. Aangezien de medewerkers van zijn broer naar zijn winkel kwamen (stuk 4, gehoorverslag, p. 16), kan worden verwacht dat verzoeker minstens een poging ondernam om omtrent de dood van zijn broer meer te weten te komen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker desbetreffend geen informatie heeft ingewonnen. Uit geen van verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij navraag heeft gedaan. Aangezien verzoeker de tewerkstelling van zijn broer en diens problemen met de taliban volledig koppelt aan zijn asielrelaas en problemen kan worden verwacht dat verzoeker hiervan beter op de hoogte is.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker omtrent zijn eigen problemen niet aannemelijke verklaringen aflegde. Verzoeker verklaarde dat de taliban hem van spionage beschuldigde nadat hij een financiële uitkering ging halen bij de ex-werkgever van zijn broer, maar waarom zij verzoeker precies van spionage beschuldigden blijft onduidelijk. Verzoeker verklaarde zelf dat ze naar zijn winkel kwamen, hem hebben geslagen en hebben gezegd dat hij diende te stoppen met het geven van informatie en dat zij hem zouden vermoorden indien hij hier niet mee stopte (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Verzoeker kon enkel zeggen dat zijn consultatie bij de Afghaanse inlichtingsdiensten en het bezoek van een paar ex-collega's van zijn broer aan zijn schoenwinkel de redenen zijn. Meer concrete redenen kon verzoeker niet geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 16, 17). Ook verklaarde verzoeker dat ze hem 20 dagen hebben vastgehouden omdat ze hem beschuldigden van informatie te hebben doorgegeven (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Het is niet aannemelijk dat de taliban verzoeker van spionage zouden beschuldigen en hem daarom zouden ontvoeren en opsluiten aangezien verzoeker niet gezien werd bij leden van de taliban of met de taliban iets te maken had. Verzoekers verklaringen desbetreffend zijn dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Waar verzoeker meent dat hij niet op de hoogte zou moeten zijn van de oorzaak van de problemen die hij met de taliban zou hebben ondervonden, kan niet overtuigen. Daar verzoeker zijn problemen baseert op het feit dat hij door de taliban van spionage zou zijn beschuldigd, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij er meer verduidelijking over zou kunnen geven.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de door verzoeker aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die Pashtou spreekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4) en voor zichzelf en zijn gezin een comfortabel leven uitbouwde in Kandahar, met de inkomsten van zijn schoenenwinkel. Verzoeker zegt hierover dat zijn leven goed was en dat hij tussen de 17000 en 20000 Afghani per maand verdiende (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Verder kon hij ook de kosten van zijn reis naar België zelf dragen en slaagde hij erin om in minder dan drie maanden tijd de

overtocht van Afghanistan naar België te maken (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Dit wijst erop dat verzoeker over de nodige ondernemingszin en financiële middelen kan beschikken om een eventuele hervestiging in Kabul te realiseren. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoeker dan ook niet dat hij niet in staat zou zijn om zich in Kabul te vestigen en zijn er naar het oordeel van de Raad in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden in een vluchtelingenkamp/sloppenwijk zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie.

Verzoeker wees hierbij naar de rapporten waarvan sprake in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 oktober 2013 dat hij bij zijn aanvullende nota voegde, maar toont hiermee echter niet aan dat er in Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 oktober 2013, stelt de Raad vast dat het in deze een arrest betreft waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt geschorst, terwijl het *in casu* gaat om een beoordeling van een asielaanvraag in een procedure waarbij de Raad over volle rechtsmacht beschikt.

In het desbetreffend arrest werd geoordeeld dat de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk kon maken dat de verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan bij het treffen van de bestreden beslissing en nagelaten heeft een afweging te maken met betrekking tot het actueel risico op menselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als de persoon in het voornoemde arrest. Daarenboven wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben. Verzoeker brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

3.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF